

عنوان مقاله:

کنش بلاغی در نظریه ی روابط بین الملل

محل انتشار:

فصلنامه رهیافت های سیاسی و بین المللی، دوره 7، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

حسین مفیدی احمدی - دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران (نویسنده مسئول).

علی اصغر کاظمی - دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران

خلاصه مقاله:

این پژوهش به دنبال پاسخ به این سوال است که در موقعیت های مختلف نظام بین الملل، کدام کنش بازیگران پرکاربردتر است. برنهاد اصلی این مقاله آن است که با وجود اهمیت «کنش راهبردی» و «کنش ارتباطی» که به ترتیب با هدف «حداکثرسازی منفعت» و «درک استدلالی از رفتار معتبر» صورت می گیرد، از آنجا که موقعیت های نظام بین الملل غالباً به صورت همزمان واجد مناسبات قدرت و منفعت و نیز ملاحظات استدلالی و گفتمانی هستند، بازیگران نظام بین الملل، بیش تر از «کنش بلاغی» استفاده می کنند. در واقع، در موقعیت های نظام بین الملل، بازیگران، منافع خود را نیز بیش تر از طریق ظاهرسازی دنبال می کنند. در این نگاه، «کنش بلاغی» یعنی استفاده بازیگران از یک مجموعه سازمان یافته از ادعاها که هدف اش متقاعد کردن مخاطبان عمومی و/ یا رقبای خارجی و داخلی برای پذیرش ترجیحات مورد نظر این بازیگران و/ یا مشروعیت زدایی از ترجیحات رقباست.

کلمات کلیدی:

کنش ارتباطی، کنش بلاغی، کنش راهبردی، خردگرایی هنجاری، اعتبار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1274182>

